

som fremførte Anken, for Alvor skulde mene, at dette var et Punkt for Indenrigsministeren at beskæftige sig med; men vil man ikke bruge Indenrigsministeren dertil, seer jeg ikke rettere, end at man kommer til at bruge Amtmanden, thi jeg tør vel ikke antage, at man vil foretrække Amtsrådet. Jeg har idetmindste ikke nogen Grund til at antage, at det nævnte ærede Medlem efter den Maade, hvorpaa han og andre ærede Medlemmer, der pleie at staa paa samme Side som han, have udtalt sig om tilsvarende Bestemmelser i Loven om de sex Flækker, hvori man ikke engang for disses Bedkommende vilde taale Amtsrådets Overmyndighed, let vilde finde sig i, at Kjøbstædernes Hegnshyndsmand skulde stadfæstes af Amtsrådet. — Der er fra flere ærede Medlemmers Side fremkommet nogle smaa formelle Bemærkninger imod Lovforslaget, af hvilke jeg troer, adskillige vilde finde deres Forklaring, naar man vil lægge Mærke til, hvor nøie jeg netop med Hensyn til Formen har søgt at holde mig til de Bestemmelser, som findes i Anordningen af 29de Juli 1846. Dette gjælder blandt andet en Bemærkning, som et æret Medlem gjorde om et Udtryk i § 14, thi dette Udtryk er taget bogstavret efter Anordningen af 29de Juli 1846. Jeg troer, at det har sin store Fordeel, at Bestemmelser, der staae i saa nær Berøring med hinanden som de, der angaae Båndløbs- og Hegnsfager, og som efter min Mening kunne finde en passende Afgjørelse paa en overensstemmende Maade, falde saa nøie sammen som muligt. Naar man nu har vænnet sig til en halv Mennekkalder at bruge Anordningen af 29de Juli 1846, har det i mine Tanker sine store Fordele, hvor det gjælder at faae lignende Bestemmelser trufne om Afgjørelse af Hegnsfager, at slutte sig saa nøie dertil som muligt. — Blandt de nye Bestemmelser i Lovforslaget er ogsaa den i § 21, som det ærede Medlem for Thisted Amts 4de Balgfreds (Klein) særlig fremhævede, idet han vel ikke reiste Tvivl om det Hensigtsmæssige i Bestemmelsen i og for sig, men kun om, hvorvidt den Afgjørelsesmaade, som her er foreslaaet, var stemmende med, hvad man kunde forlange af de communale Myndigheder. Jeg

sigter her til Bestemmelsen om, at de Foreninger, der uden Hegnshyndsmandenes Mellemkomst ere trufne imellem Parterne, kunne sikkres ved at tilføres Protocollen, selvfølgelig ved Formandens Foranstaltning. Jeg smigrer mig med, at det er en meget heldig Bestemmelse, at man nu er istand til i selve Protocollen at faae konstateret de Forlig og Foreninger, som indgaaes imellem Naboer, uden at nogen Forligsmægling har været nødvendig. Derfor lignende Bestemmelser havde eksisteret siden 1794, vilde man kunne have undgaaet en uendelig Mængde af Hegnstrætter, som netop ere opstaaede ved, at det, paa hvem egentlig Hegnsplichten hvilede, ikke kunde findes nogetsteds protocollet, men vidstes kun ved Tradition mellem Naboerne; dette, sagde man, er mit Hegn, og det er Dit Hegn. Jeg anseer derfor netop Bestemmelsen herom for at være meget hensigtsmæssig, og jeg kan ikke see, at det kan være noget særligt Besværende for Formanden, at han er forpligtet til at indføre disse Overenskomster i Protocollen; thi der vil Intet blive indført deri, medmindre begge Parter have forlangt det; og naar det er Tilfældet, saa maa det jo antages, at der ikke er nogen Uenighed eller Tvivl. Derfor Bestemmelsen lod paa, at saadanne Overenskomster skulde tilføres paa en af Parternes Forlangende, og at de dernæst skulde tiltrædes af den anden, erkjender jeg, at det kunde give Anledning til en heel Deel Uanskeligheder for Formanden; men det er med fuldt Forfæt, at dette Udtryk er valgt, at begge Parter skulle være samlede, for at Tilførelse i Protocollen kan forlanges. — Bestemmelsen i § 23 om særlige Taxationsmænd hører egentlig ikke hjemme i denne Lov; men det har været nødvendigt at indføre den her, da den tilsvarende Bestemmelse i Forordningen af 1794 nødvendigviis maatte ophæves. Bestemmelsen om Taxation af optagne Creaturer, af Skade, tilføjet ved Creaturer paa Andenmands Mark, osv. hører ikke hjemme i en Hegnslov, men i en Fredslov. Dette troer jeg vil alene kunne forklare, at jeg har sat denne Bestemmelse om Tilveiebringelsen af Taxationsmænd som selvstændig for sig, og at jeg under ingen Omstændigheder vil kunne gaae ind paa, at